

udformning, som med bilagstabeller og oversigtslister gør den til et usædvanlig nyttigt redskab for den, der på et eller andet punkt ønsker at bygge videre, hvor han selv er standset.

*Svend Aage Hansen.**

* Ekspeditionssekretær i Det statistiske Departement.

The Disintegrating Village. A socio-economic survey conducted by the University of Ceylon, Part 1, Colombo 1957, 83 sider.

Verden er blevet lille, og økonomiske problemer i fjerne lande f. eks. Øst-Asien angår også Danmark.

En studiegruppe fra universitetet i Ceylon har undersøgt, hvorledes livet former sig i de små, primitive landsbyer, hvor stadig størstedelen af landets befolkning lever. Undersøgelsen er foretaget i et distrikt (Pata Dumbara), der omfatter både højtliggende land og lave rismarker, og er en statistisk redegørelse for ejendomsforhold, dyrkningsforhold, indkomstforhold m. v.

Problemet, som belyses, er befolkningens armod opstået ved et befolkningspres, som ikke har kunnet finde afløb, fordi uopdyrkede arealer og landsbyernes skove og »overdrev« i forrige århundrede blev inddraget til plantager, og fordi teknikken har været stationær og industrialiseringen end ikke påbegyndt. Gennem udviklede arve-regler (for hvilke der gøres nøje rede) er jorden derefter blevet delt og delt igen, til lodderne er så små, at de ikke kan drives økonomisk; eller jorden er afstået, og der er opstået et jordløst landarbejderproletariat, der dog i et vist omfang dyrker større jordejeres jord efter det middelalderlige system med deling af bruttoudbyttet mellem ejer og dyrker.

Det er svært af indkomstoversigterne at se, hvor stor fattigdommen er, når man ikke kender prisforholdene. Stor rigdom synes der imidlertid ikke at findes i distriktet. »Godsejernes« gennemsnitsindtægt ligger kun lidt over lærernes og udgør ca. 4 gange så meget som den jordløse land-

arbejders — hvilket vel er noget, men ikke imponerende, hvis arbejderen lever på eksistensminimum.

Det siges (s. 4), at der behøves 2 acres risland og 3 acres højland for, at en familie kan leve udelukkende af at dyrke sin egen jord. Mindre end 3% af distriktets beboere havde så meget jord. Imidlertid er det påvist, at det største nettoudbytte af ris pr. acre med den nu anvendte teknik opnås på ejendomme, hvis rismarker andrager 0,45 acres. Som en foranstaltning til at forøge udbyttet af ris i distriktet anbefales derfor en landreform, der skulle begrænse størrelsen af ejendomme af risland til 0,45 acres. Det indrømmes ganske vist, at en eventuelt højere teknik nok ville gøre ejendomme større end ca. ½ acres optimale, samt at så små jordlodder forudsætter, at ejerne kan supplere deres indtægter f. eks. ved hjemmeindustri; men reformen anbefales alligevel som en lidet kapitalkrævende måde at sætte nettoudbyttet i vejret på, og som voldende mindre kvaler end en omvæltning under en hurtig industrialisering.

Man forstår de uløselige vanskeligheder, der foreligger og det skrigende behov for at øge levestandarden en lille smule, og en udenforstående skal være forsigtig med at gøre sig »klog«. Alligevel gyser man lidt ved tanken om en jordreform, som så at sige konserverer den primitive teknik og armoden (selvom de allerfattigste af de fattige får rimeligere kår). — Hvilke problemer rejser den ikke, hvis landet en dag står over for et udland, der med overlegen teknik kan producere risen billigere?

Det er ikke nemt at vide, om problemerne i dette distrikt af Ceylon er typiske for de østasiatiske lande. Man har på fornemmelsen, at de er det; og det giver afhandlingen perspektiv. Problemerne er så store, at de ofte kræver en løsning øjeblikkelig. Man må blot håbe, at der findes muligheder, så løsningerne ikke i sig selv bærer kimen til endnu sværere problemer i fremtiden.

*Kirsten Rudfeld.**

* Fuldmægtig i Socialministeriet.